LUPUL, CAINELE SI MOTANUL (poveste din folclorul ucrainean)

Câinele o ducea rău la stăpân. Acesta îl bătea toată ziua și abia îi dădea să mănânce.

Câinele s-a hotărât într-o bună zi să fugă în lumea largă. Și-a luat la el o bocceluță în care a pus câteva măsuri de griș, și dus a fost.

La un moment dat, Câinele a intrat în pădure. Acolo, s-a întâlnit cu Lupul.

„Ce-i cu tine, vere, de ești așa de amărât?” l-a întrebat Lupul pe Câine.

„E rău de tot, vere”, îi răspunse Câinele Lupului. „Acasă nu mai e de trăit. Stăpânul mă bate toată ziua și mănânc foarte puțin.”

„Bine-ai făcut c-ai plecat”, a spus Lupul. „Asta nu e trai pentru nimeni. Hai cu mine și-om vedea ce-om face amândoi.” Câinele s-a bucurat că Lupul era așa de cumsecade și l-a luat cu el. Drept mulțumire, Câinele i-a spus că o să-l trateze cu o porție de griș fiert.

Au pregătit ei grișul, dar când Lupul a gustat, nu i-a plăcut deloc: „Asta nu e mâncare pentru mine”, a spus el. „O să vânez ceva și-om mânca amândoi ceva ca lumea.”

Zis și făcut. Lupul a prins o oaie și a adus-o în pădure, s-o mănânce împreună cu Câinele. Câinelui i-a plăcut foarte mult oaia și l-a felicitat pe Lup pentru că acesta era un mare vânător.

Azi-așa, mâine-așa, de vânătoare se ocupa numai Lupul, iar Câinele nu făcea altceva decât să mănânce. Lupul slăbise și era jigărit ca vai de el, în schimb Câinele se îngrășase cum nu fusese el niciodată.

Cum Câinele avea mereu burta pusă la cale, nu-i rămânea decât să tragă un pui de somn după fiecare masă.

Într-o zi, Lupul i-a spus Câinelui că așa nu se mai poate trăi. De mâncare aducea numai el, iar Câinele mânca mai mult. Drept era să se ducă și Câinele la vânătoare și să împartă apoi cu Lupul pe din două. Câinele îl ascultă, căci Lupul avea dreptate. Așa că plecă prin pădure, să vadă ce-o putea să vâneze pentru amândoi.

Câinele merse ce merse și văzu un mistreț. Vânatul i se păru de soi – mistrețul era mare și deci le-ar fi ajuns la amândoi, și lui, și Lupului. Numai că atunci când Câinele încercă să atace mistrețul, acesta se repezi la el, mai-mai să-l umfle-n colți.

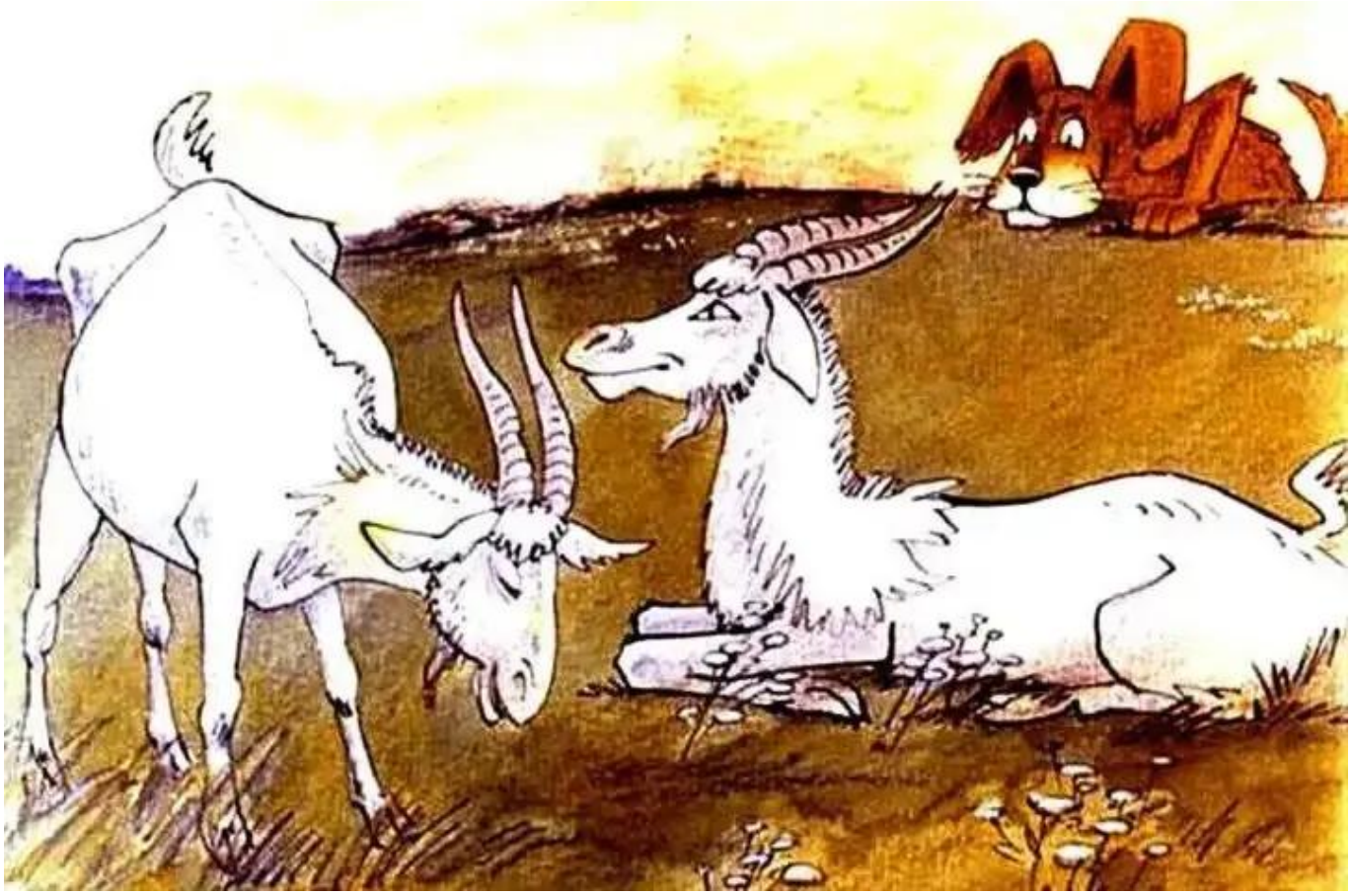

Câinele înțelese că nu se putea măsura cu mistrețul, așa că găsi alt vânat. Două capre stăteau liniștite pe păjiște, parcă invitându-l pe Câine să le atace. Câinele se apropie tiptil,...

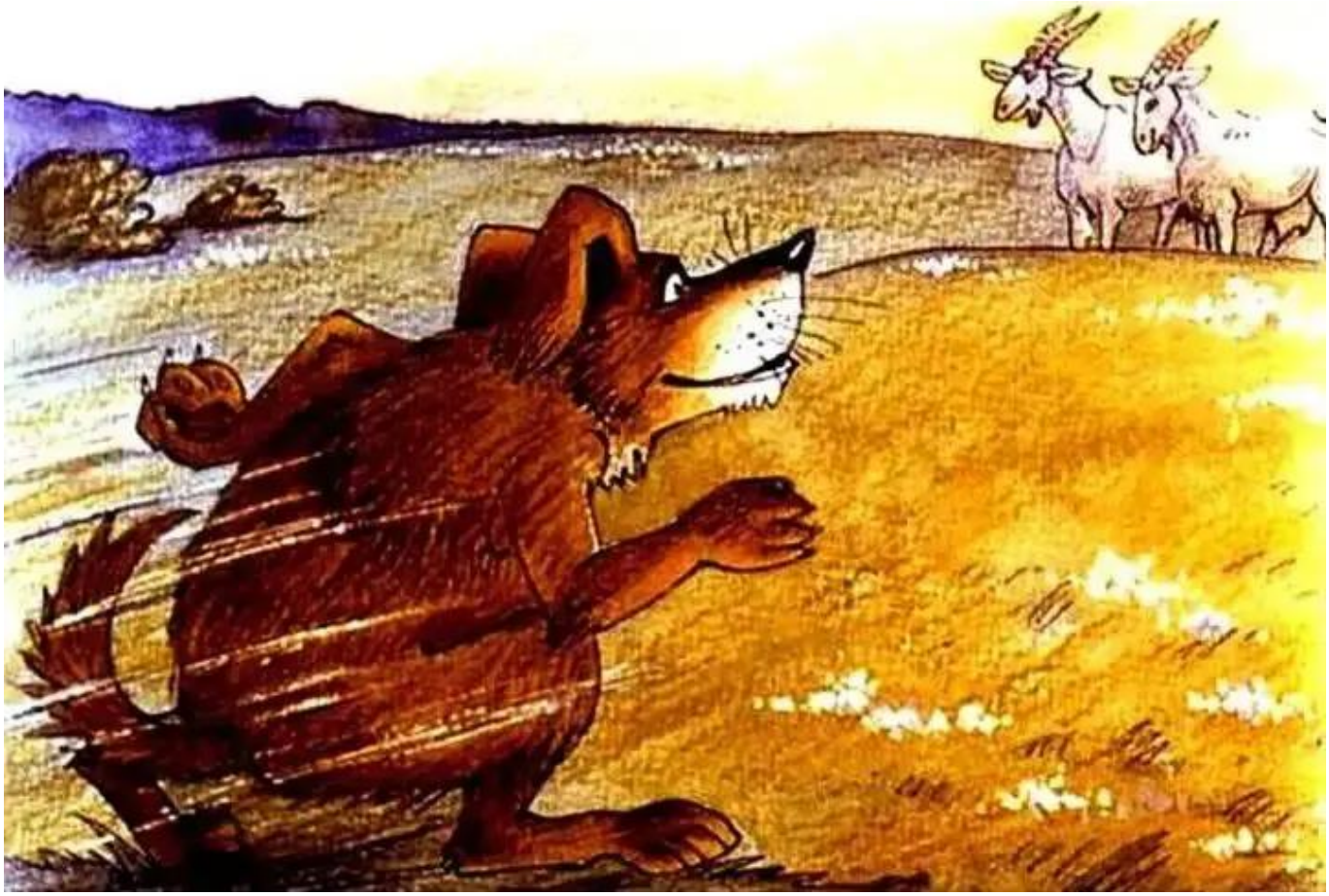

...apoi ieși în fața caprelor, și...

...începu să latre la ele – gândind că le va speria. Însă caprele atacară imediat, repezindu-se cu coarnele spre Câine.

Câinele văzu că nu-i de glumit nici cu caprele, așa că o luă repede la sănătoasa. Însă fugi destul de greu, căci se îngrășase prea mult pe vremea când mânca de la Lup.

Până la urmă, caprele îl lăsară în pace pe Câine. Însă acesta continuă să fugă mai departe, spre pădure, unde se simțea mai în siguranță.

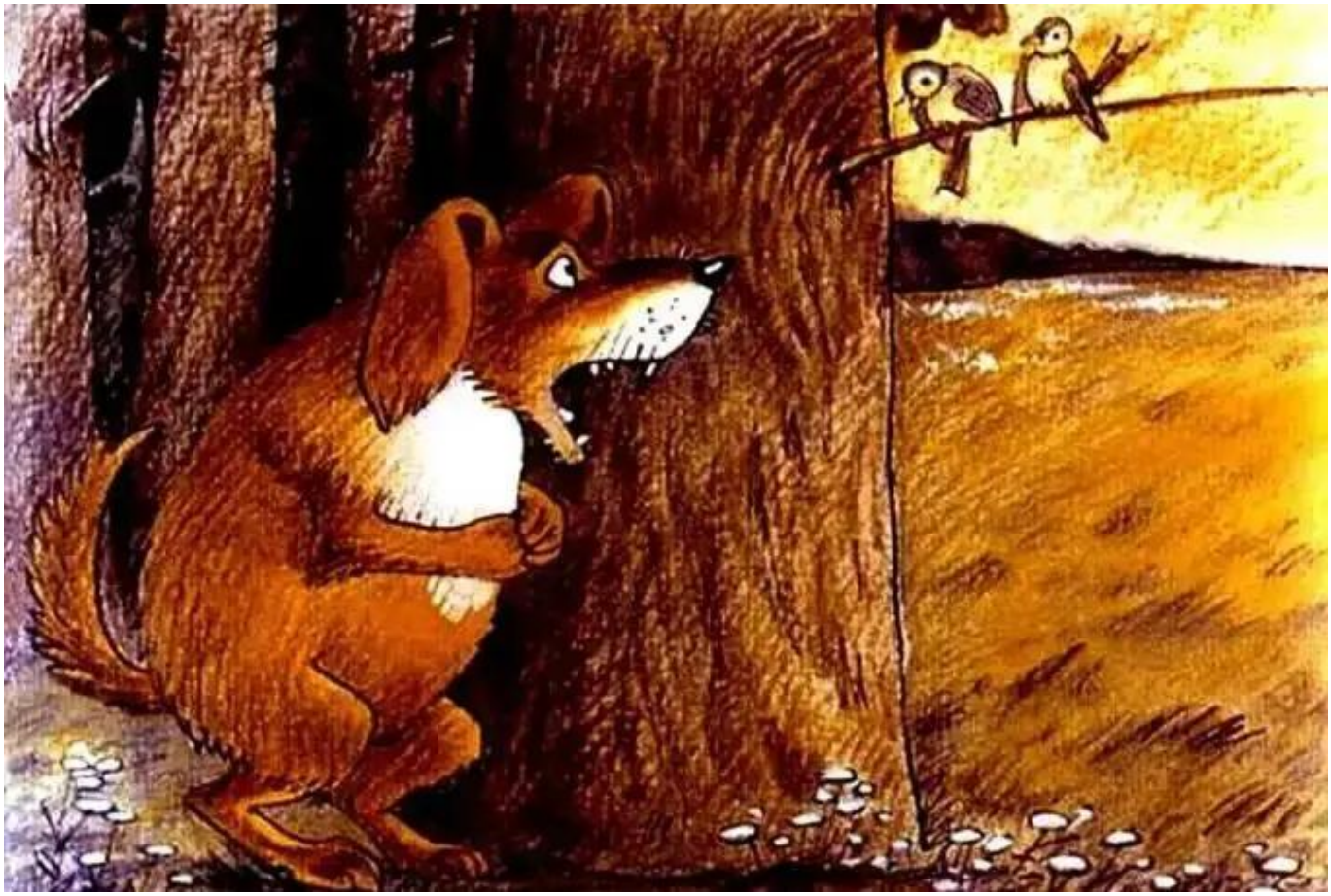

Odată ajuns acolo, Câinele văzu pe creanga unui copac două păsărele. După obiceiul lui, Câinele se apucă să latre la ele, chipurile să le sperie, iar apoi acestea să-i pice-n gheare.

Însă păsările zburară-n treaba lor, lăsându-l pe Câine cu buzele umflate. „Unde greșesc oare de nu pot vâna nimic?”, se tot frământa în sinea lui Câinele.

Cum mergea Câinele așa prin pădure, se întâlni cu Motanul. Motanul plecase și el de acasă, dar din alte motive decât Câinele – se plictisea de moarte. „Ce-i cu tine, Dulăule?”, îl întrebă Motanul.

„Uite așa și așa. Am plecat de-acasă, și-am ajuns la Lup. Acolo a vânat el o vreme pentru amândoi, pe urmă mi-a venit și mie rândul. Dar din păcate, nu prea mă descurc. Ai vreun sfat în această chestiune?” zise Câinele.

„Se pare că nu ataci vânatul care trebuie”, îi spuse Motanul, după ce Câinele îi istorisise toată pățania. „Hai cu mine și te-oi sfătui ce-i de făcut.”

Cei doi merseră ce merseră, până ce ajunseră la o herghelie de cai. Acolo, păștea mai de-o parte un cal singuratic. „Dulăule”, spuse Motanul, „ăsta e un vânat bun pentru tine. E mare, deci îți ajunge și ție, și Lupului. Și e blând, căci se lasă încălecat și de către om. Vezi ce faci să-l vânezi, și pace bunăl!”

Câinele îl mai întrebă pe Motan cum să facă, pentru a nu da greș defel. Calul i se părea totuși destul de mare și putea fi periculos.

Motanul îl sfătui pe Câine să-l surprindă de la spate pe cal. Să meargă apăsat, apoi să-ncerce să-l încalcece.

Întâi trebuia să-i vorbească încetișor, pentru ca armăsarul să nu o ia la fugă.

Iar după ce Câinele va reuși să-l încalece pe Cal, va putea face cu el ce-o vrea. Putea chiar să-l mâne în pădure la Lup și să-l mănânce acolo amândoi. Câinele îi mulțumi Motanului pentru sfaturile sale, căci era dumirit pe deplin ce-avea de făcut mai departe.

Apoi, se duse furiș pe la spatele calului, vorbindu-i încetișor, ca să nu-l sperie. Însă atunci când Câinele vorbea încetișor, el nu făcea alta decât să mârâie pe înfundate.

Calul se sperie și lovi puternic din copite. Câinele fu izbit în plin și zbură hăt-departe în spatele calului.

De altfel, lovitura primită de la Cal îl leșină de-abinelea pe sărmanul Câine.

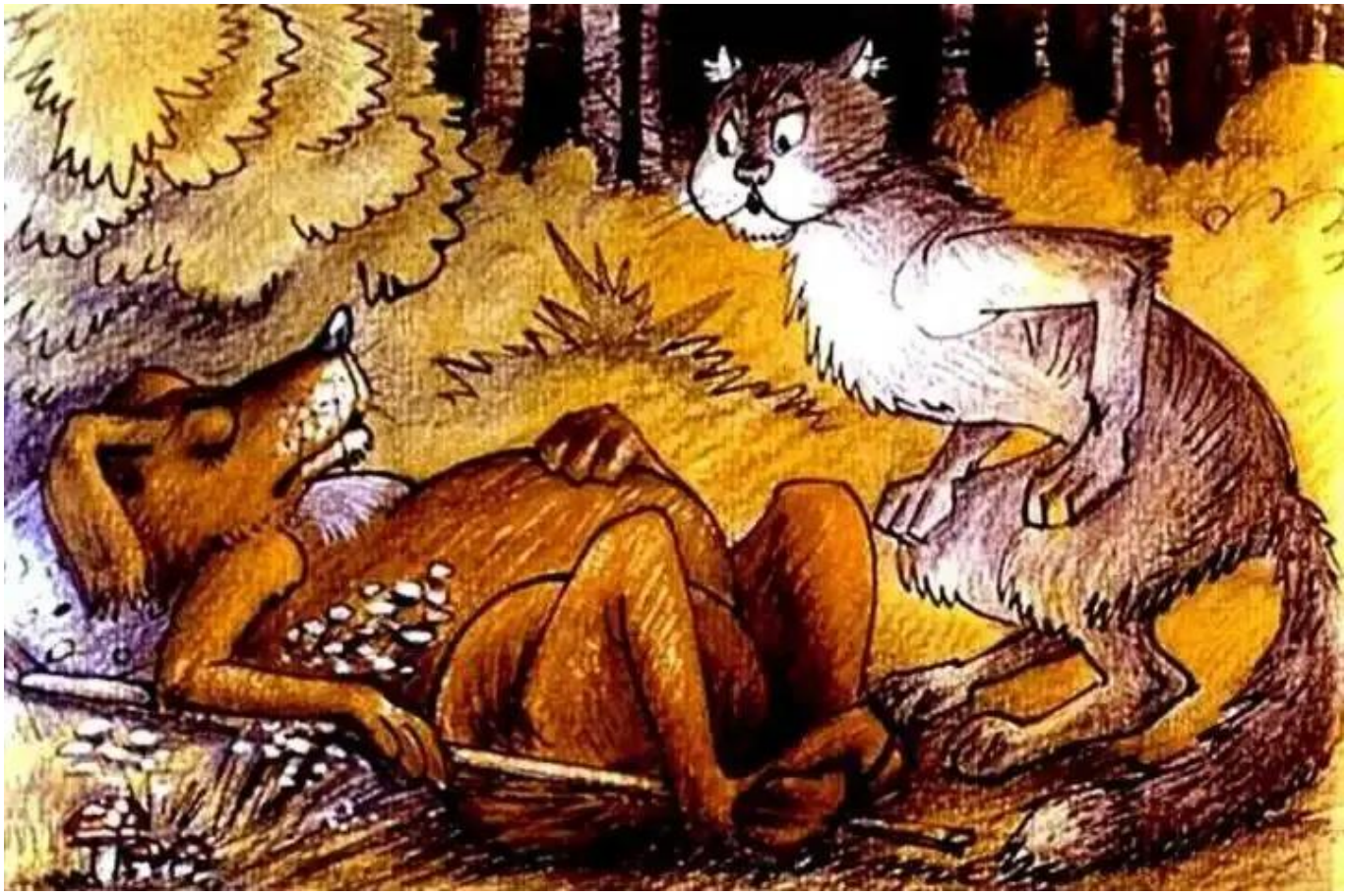
Motanul veni mai apoi la el, să-l întrebe ce se întâmplase.

Câinele își reveni abia atunci în simțiri și îi povesti Motanului pățania de adineauri, cu Calul. „Lasă-te de vânătoare, Dulău, că nu te pricepi deloc. Mai bine învârtește-te pe lângă casa omului și fă-ți treaba de mai înainte. Tu ești bun să latri și să mârâi, nu să vânezi pe cont propriu.”

Ce era să facă Dulăul? Se convinsese și el că Motanul avea perfectă dreptate. Câinele înțelese că nu era făcut pentru a-și trăi viața în pădure, așa că se întoarse spășit la casa Omului.